

Üçüncü sene

On ikinci sayı

DARÜLFÜNUN
İLAHÎYAT FAKÜLTESİ
MECMUASI

Tarihî, içtimaî, dinî, felsefî

Eylül — 1929

İstanbul — Şehzadebaşı
Evkaf Matbaası
1929

Tahtacılar

1

Anadolunun Şimal kısmında, Balıkesirden İtibaren Ardıhana kadar Karadeniz sahilleri boyunca uzanan Dağlarda, kadım Yörük Aşiretlerinden (Çepni) ler tevattun ettikleri gibi Cenup kısmında da, Çanak kale ve Balıkesirden itibaren Adana ve İslahiye ye hatta Daha içerilere kadar, Türkmen Aşiretlerinden (Tahtacılar) tevattun etmişlerdir. Her iki Aşiret halkı yol ve Sûrek itibariyle alevidirler.

Anadoluda Türkmen ve Yörük köylülerinin Çogu (Alevi) oldukları halde Çepnilerle Tahtacılar diğer Alevilerden ayrı hususiyetlere sahiptirler.

Ekseriyetle aleviler merkezi anadoludaki (Hacı Bektaş) ocağını tanıdıkları ve orada Hacı Bektaşın burun kanından hasıl olan evlatları olduklarını iddia eden (Çelebi) leri Reisi ruhani daha doğrusu İmami Masum diye bir mabut gibi takdis ettikleri halde Çepniler ve Tahtacılar Hacı Bektaş ocağını tanımazlar. Bunların her birinin ayrı Pir evleri vardır.

Çelebi kolundan olan alevilerde bir silsilei meratip takıp eden Nahiye teşkilatı vardır ki bu teşkilat üç beş köyün bir dedesi ve o dedenin merbut olduğu diğer bir dede, onun merbut olduğu daha büyük bir dede olmak üzere nihayet çelebi merkezine müntehi olur. Her dede bir türbenin hadimi ve O türbedeki (Yatır) ın evladı olduğunu iddi'a eder. Nüfuzlu dedeler aynı zamanda bir aşiret beyi neslinden geldiklerine kanidirler. Bu itibarla yalnız ma'nen değil irsen de talipleri üzerinde riyaset hakları olduğu fikrindirlir.

Tahtacılar da ise böyle bir teşkilat mevcut olmadığı gibi bunlar aşiret reisliği fikrinden nefret ederler.

Bunların yalnız iki ocakları vardır ve Bu iki ocak dedeleri birbirine merbut olmadığı gibi her ikisinin fevkinde ve ya dunda diğer ocak dedeleri de yoktur.

Bu dedeler yaz mahsulu toplandığı sırada seyahata çıkarlar, Müritlerini gezerler, ayinlere riyaset ederler, kışın yapılacak ayinlere riyaset etmek üzere her köyde birine salahiyet verirler, haklarını alırlar, cezalıları varsa ceza alıp af verirler ve köylelerine dönerler. Bu ocak ailesine mensup olmayanlar dedelik edemezler.

Tahtacıların birde kendilerine mahsus olmak üzere(kaz ayağı) dedikleri sehpa şeklinde bir (Sime) leri vardırki eski uğuz türkmenlerinin aşiretleri aralarında bilhassa koyunlarını tefrik için kullanılan damga vazifesini görür. aynı zamanda bu, tahtacıların itikadına nazaran hamiline cüret ve kuvvet veren sihri kutsiyyeti haiz bir (vefk) mahiyetindedir. Bu nişan tahtacı namı altında toplanan aşiretlerin alameti farikasıdır. hristiyanlar arasında bir Haç resminin kutsiyyeti gibi bir kıymet izafe edilen bu (Sime) tahtacı işçilerinin iş gömleğinin arkasında icabına göre muhtelif mahallerde ve umumiyetle kabir taşlarında mevzu bulunmaktadır.

Tahtacıların bilhassa dede ocağını teşkil eden (yanınyatır) ailesinin mensup olması itibariyle en mumtaz bir oruğu olan (çaylak aşireti) kendilerine biz eseli alamatlı (alametli) damga sahibiyiz diyerek bu simenin kendi aşiretlerine has ve binaenaleyh diğerlerinden mumtaz bir vaziyette olduklarını ileri sürerler. Halbuki bu sime bütün tahtacı aşiretlerinin alameti farikası olarak kullanılmaktadır. (çepni) aşiretinin kendilerine mahsus bir alameti farikaları olduğu bazı eserlerde bilhassa (Selçukname) tercümesi ile kaşgarlı Mahmudun (Divanı lûgatut türk)ünde [1] görülmekte isede bunların simelerini muhafaza eden köylerine tesadüf edemedim. Diğer alevi türkmen aşiretlerinin eski mezar taşlarında bir takım nişanlar var-

[1] Selçukname askeri matbaasında tab edilmiştir. Divanı lûgatut-türk dokuz yüz sene evvel telif edilmiş ve ahiren İstanbulda Devlet matbaasında tab edilmiştir. Elli yedinci sayfaya müracaat.

sada aşiret arasında bunlar unutulmuştur. Tahtacıların gerek maddî ve gerek manevî hayatları itibariyle diğer alevilerden şu iki mühim farktan maâda bir çok farkları olduğu için tahtacılar diğer alevilerden müstakil olarak bu mekaleye mevzu ittihaz edilmiştir.

2

Tahtacılar hakkında verilecek malumatın menbalarına gelince : bunların gerek maddî ve gerek manevî hayatlarını öğrenmenin müşkül olduğu ötedenberi söylenilmektedir. Bunlar hiç bir seyyahi kendi aralarına almadıkları gibi yakın zamana kadar kendi komşuları bile olsa hiç bir sünni köylü ile temas etmezler; hatta kendi ifadelerine göre dir tahtacı pazara gidecek olsa dede tarafından hayırlanmadıkca obesine avdet idemez ve evine giremezdi.

Keza bir sünninin tahtacılar tarafından misafir edilmesi zaruri olduğu zaman o sünniye verdikleri yemek kaplarını kırklamadıkca o kabi bir daha kullanamayacak, veya o kabı büsbütün imha edecek derecede teassup gösterirlerdi[1].

Fekat büyük inkılabımızın ruhları sarsdığı ve bilhassa tekke-lerin ilgası ve gizli ayın icrasının memnuiyeti gibi manevî hamlelerin kökleşmiş cehaletleri kirdiği bir zamanda bunların da müannit sırrilikleri erimiş ve bu şayanı memnuniyet tehavvül-lerin vukuu sıralarında tahtacı ileri gelenlerini düşündüren bir

[1] Kırklamak tadiri gendilerinindir. bakır kapları kumla veya kil ile kırk dafa yıkadıklarını kendileride itiraf ediyorlar. lakin bu temizlikle yine vicdanları rahat itmeyor. bu sebeble ekseriyetle tahtacılar misafirler için toprak çanaklar ve son zamanlarda porselin tabaklar kullanırlar. Bu tabaklar, içinde en nefis yemek dahi kalmış olsa yezid artığı olduğu için her halde kırılır. Yatak, yorgan, su kabı gibi şeylerle de bu usul caridir, Benim kitidkim köylerde bir âlevî dedesi sıfatı ile ve kendi ocaklılarının tavsiyesi ile bulunduğum için bu hallerin hiç birini körmedim. ihtimalki bu taassup artık ortadan büsbütün kalkmış veyahut yalnız dağlarda köçebe halinde yaşayan veşehirlerden uzak yerlerde kalmış olan tahtacılar da kalmıştır.

takım endişelerde bunlarda ahvali ruhiyenin değişmesine hizmet etmişti.

Bu endişeler bilhassa iki şeyden ileri geliyordu. Tahtacıların hiç bir fili düşmanlıkları görülmediği halde öteden beri sünni hükûmet düşmanlığı ile maruf bir tavrları vardı. Bu cihetle bunların yunan işğali zamanındaki vaziyetleri dedi kodu mevzuu oluyordu. Bn dedi koduları ber taraf etmek ve kendi tehassuslerini dökmek onlarda bir ihtiyaç haline girmişti.

Yunanlılar, Amerikalılar ve Misyonerler bunlara mektep yapmak, maiyetlerini temin etmek gibi hileli teklifler yaptıkları zaman bu teklifleri şiddetle red ettiklerini anlatacak ve ecnebi boyunduruguna tahammül edemediklerini ifade edecek yer ararlardı.

Sonra diğer bir endişeleri daha vardığı oda çok küçlerine gidiyordu. Bunların muzlim ehvalinden istifade edenler ilmî olmayarak bazı hükûmler vermişlerdi :

Misyonerler bunların en kadim yerli ehaliden ve hristiyan dan dönme olduklarını zan ederek tahtacılar arasına nüfuz etmeye çalışmışlardı. yerli ehaliden bazıları ise bunların çingene bozması olduğunu; bazıları Acem olduklarını söylemekden çekinmiyorlardı.

Türkün şaf bir Türkmen boyundan olan bu adamlar hayatın değişikliğinden sonra bu isnatlara muttali olmuşlar ve çok teessur duymuşlardı.

Filvaki apdallardan asker alınmadığı zamanlarda tahtacı-lardan “150,, hane kadar halk(kipti) nüfus teskeresi almışlar. hattae Antalyada“ Tefenni,, kazasındaki tahtacı aşireti “300,, tahririnde kütüğe kipti diye geçirilmişler.

Keza ekserisi “Anamor,, “Selefke,, civarında oturan “350,, hane kadar tahtacılar da pasaport uydurarak kendilerine“Acem,, tab’ası süsünü vermişler ve mealesef bunlar ocaklı dedelerin mensup olduğu Çaylak aşireti ile gine ocaklı dedelerin mensup olduğu Şehepli aşiretine ve Evci aşiretine mensup imişler. Lakin bunların hısım, akrabası çoktanberi burada yerleşmiş oldukları halde bunların İrandan gelmiş olmaları mümkün ol-

madığı gibi ananeleri, örf ve adetleri ve hatta milliyetleri tamamen mazbut olan bu adamların kîpti olmalarına hiç imkân bulunamaz. İşte bu gibi ahvalden dolayı tahtacılar da bu ittihamlara cevap vermek ve bunları red ederek hakikatî bildikleri kadar anlatmak ihtiyacı tamamen tebellür etmişti.

Vukua gelen bu tahavvüller bizim için tahtacıların aralarına girerek Nesilden nesile intikal eden anane ve rivayetleri toplamamıza çok müsait bir zemin hazırlamıştı. Ahval ve şeraitin bu müsaadelerinden istifadeye şitap ederken benim tahtacılar arasına bir “ Alevi „ dedesi sıfatı ile girdiğimi de burada kaydetmeliyim .

Bu cihet O derece muvaffakiyet ile neticelendiki [1] ben ocaklılarla sohbet ederken daima tahtacı oymaklarını ve bunlardaki âdetleri bahsa mevzu ittihaz ettiğim halde bunlardan bâzıları mev-

[1] Bu muvaffakiyeti izmir belediye reisi (şimdi erzurum meb’usu) Aziz beye medyunum . Aziz bey tahtacılar a çok faydası dukunmuş ve onlar arasında hakikaten emniyet ve itimat kazanmış olan bir zatı bana terfik etti . Buzat gerek Aziz beyden ve gerek kendisi ile temasa sevk edilen zatlardan benim bir alevi dedesi olduğuma dair kuvvetli intibalar almışdı .

Pederi mutaasıp bir alevi imiş . şehirde aleviler bulunmadığı için kendisi bekdaşı babasına intisap etmiş . lâkin yolda benden alevilik ile bektaşılık farklarını anlayınca artık baba mesleginden ayrılmayacağını te’min etti . ve köye gittigimiz zaman bu sohbetlerin te’sirile beni tahtacı ocaklılarına kendi kanaatinden fazla bir emniyet celp edecek surette anlatmış olduğuna şahit oldum .

Köye girerken bayat aşiretinden (perçem Ali) isminde yetmiş yaşlarında bir zate rastlamışdık . Bu zat bizi derhal evine aldı . Evin bacısı bize şeker kave ikram etmede perçem Ali ise büyük bir hararetle alevilikten bahs etmekde idi . Selmanı farisiden, miraçdan, rakıdan ve üzüm-den bahs etti bir kaç hikaye söyledi ve nefesler okudu . Benim alevi olduğumu bir görüşte anlamışdı . Ben nefeslerin yanlış yerlerini tashih ve bazı yerlerini bir Alekafasile izah ediyordum . Selmanı farisiden ve miraçdan arkadaşımın hoşuna kidecek bir surette bahs etmiş olmalıyım ki arkadaşım bu refakatten memnuniyetini izhar için sabırsızlık kösterirdi . Bunları haberim olmadan tahtacılar a tamamen anlatmış ve busuretle sohbetimizin hararetini arttırmağa hizmet etmiş di . Kendisine teşekkür ederim .

İlahiyat : 5

zuu sofuluğa, ayinlere ve itikatlara nakl etmeğe çalışırlar ve “nazarım bu görüştüklerimiz zevahirdir. Hakikata gelem Sofuluk rayhasını koklayalım „ derlerdi . Bunlar , samimi yetime O kadar , emin oldular ki bana ecdadından kalma emanetleri, tarihi vesikaları, beratları gösterdiler . en mektum tutukları ayin meselesi mevzuu bahis olduğu zaman hiç çekinmeksizin benim bir alevi dedesi olmaklığım itibarile bizim ayinimizle kendi ayinlerini mukayeseye koyuldular.

Tahtacı köylerini ziyaret edeceğim zaman benimle açık kö - rüşmeleri ve itimat etmeleri için tezkere yazup imzaladılar. diğer dede ocağını temsil eden zatin hanesine gönderdiler. kendilerinden ziyade samimi görüşmemizi temin ettiler. göylere giderken icabında yanıma birer adam terfik ettiler ki bunlarla تنها kalmak fırsatını elde ettiğim için çok faydelı malumat toplamak ve bu malumatı ğine dedelerden tahkik etmek mümkün oldu .

Şunuda ilave edeyimki :

Tahtacıların adet ve ananelerine ait en ince malumatı elde etmek fırsatını bana tahtaçılıktan itizal eden iki üç gençü bahş etmiştir. bunlar benimle uzun zaman dert ortağı oldular. esasen kendileri tahtacı ünvanından nefret etmekte ve bu ünvanın ortadan kalkmasını ve bütün esrar perdelerinin yırtılmasını istemekte idiler.

Hariçden ve civar köylerde ki alevilerden tahtacılar hakkında topladığım malumatı bunlardan, bunlardan aldıklarımı dedelerden tahkik ettim. Topladığım bütün bilgiler dede ocaklarının süzgecinden geçmiş olduğu için bu makaledeki yazılar tamamilde dedelerin beyanatı ve onların kanaatlarını ifade edecektir .

3

Dede ocakları biri izmirin narlı dere kariyesinde (yanın yadır) ailesidirki bunların dede pustu usulen bu gün (Hasan niyazi) efendiye âit olmak lazım gelirken henüz genç “35,, yaşlarında olan bu zat şimdiye kadar köyden harice çıkmamış olduğu için nufuz amucazadelerine geçmiştir. Bu aileye mensup olanların en

başları “seyyah ef.,” ile “Hasan Mümtaz,” beydir. bunların Her ikisinde uyanık adamlardır. gezdikleri Köylerin ruhî hallerine nüfuz etmiş ve babalarından menkul üsture ve ananeleri muhafaza etmişlerdir . Tahtacı aşiretlerinin gerek coğrafi tevezzüü ve gerek oymaklara inkisamı hakkında en vasi malumat bu iki zat tarafından verilmiştir, bunlardan Bül bül Hasan , Mürteza, Hızır, Veysel, Riza, Haydar efendilerle ilk mülakatlarımız da pek samimi surette anlaşmıştıkkı, bunların, isimlerini öğrenince, evvelce tahtacı köylerini gezüp ayinleri riyaset eden bu zatlar olduğunu anlamakda gecikmedim [1]. bunlar birbirinin akrabası ve çok samimi dostlarıdır. Dede ocaklarının biride reşadiye kazasındadır. Bunlarda son zamanlardan “yanın yatır,, ailesile sıhriyet münasebeti tesis etmişler. bu ocak reisi muteveffa paşanın bir oğlu Hasan mümtaz beyin damadıdır. Bunlardan Halil bey izmirin “bulgurca,, kariyesine naklı hane etmiştir ki beni hanesine misafir ettiği zaman esrara ait bütün izahatı vermekden çekinmemiş ve tahtacı meselesinin halli için her türlü teshilata amade olduğunu ifade ederek malik olduğu bütün vesikaları göstermiştir. Son zamanlarda ve inkılabın tesirile umumiyetle bu dedeler dedelikden feragat etmişler ve temini meişet için iş, güç tutmuşlardır. Yalnız “yanın yatır,, ailesinden üç kişinin seyahata devam ettiği anlaşılıyorduki ; bunlar şehlik maksadile deyil ziyaret ve tenezzüh için gezmeğe devam etmiş olabilirler .

4

TAHTACILARIN TARİHİ

ve

(YANIN YATIR) AİLESİ

Bu dedelerin verdikleri malumata nazaran tahtacılar Anadoluda (20,000) hanedir

bunlar akdeniz sahilleri boyunca anadolunun garp ve cenup kısımlarında dağınık bir surette yerleşmiş oldukları gibi Bunlardan bir kısım halkda bagdat, halep civarında kalmış-

[1] Türk yurdu mecmuasının numra (29) Sahife (482) de bunların köyleri, gezdikleri hakkında malumat vardır. Hayat mecmuasında neşr etmiş olduğum natamam makalelerede bakınız sayı - 60,68

lar, diger bir kısım malatya, kayiseri civarına kadar ilerlemişler ufak bir kısımda kıbrıs, midilli adaları gibi yerlere gitmişlerdir.

Bunların anadoludaki sureti tevezzuu, aşiretlerinin inkısamı ile alâkadar olduğu için bu gün tahtacıların nerelere yayılıp nerelerde yerleşdiklerini ocaklı dedelerin tahtacı tarıhı ve tahtacı oymaklarının sureti inkısamı hakkında verdikleri malumattan tamamile anlaşılacaktır.

(Yanın yatır) ailesine mensup Ocaklı dedelerin tahtacı oymaklarına ve bu oymakların tarihlerine dair verdikleri malumat şudur:

“Tahtacılar,, anasıl Bagdatdan gelmedir.“Yanın yatır,,ailesinde ecdadından kalma bir kat elbise ve bir çift papuç vardırki bu, Bagdat elbise ve papucu olduğu için tahtacıların eski devrlerde uzun müddet bagdat civarında dolaşdıklarını gösterir. Esasen babalarımızdan ve ihtıyarlarımızdan da bir zamanlar bagdat civarında dolaşmış olduğumuza dair rivayetler vardır . bugün yine Bagdat civarında bizden kalmış bazı köyler vardırki bunlar buradaki tahtacılarda olduğu gibi kadım itikat ve ananeleri muhafaza etmişler,telebbus keyfiyeti ve talaffus tarzı itibarile tamamen bize benzerler. Son zamanlarda vukua gelen bir tesadüf bu babdaki bilgi ve kanaatlarımızı teyit etmişti. Tesadüf şudur: Tahtacılardan Akhisarin Sogan deresinde kobaş deresi karyesinden “Peder,, isimli bir genç seferberlikde mekârecilikle Bagdada gitmiş, Bagdadın altun göprü civarında düz hurma namında yediyüz hanelik bir göye gelmiş.orada tahtacı kadınlarının geydikleri elbiseyi ve başlarına sardıklar sargıları görmüş-ki Bunların biri çeneden tepeye doğru sarılır ve evlilik manasını ifade ettiği gibi ağzı bağlı manasına tahtacılığıda ifade eder - bunlardan bir kadın suya geldiği zaman ona bibi beni misafir alırmısın demiş, oda evladım bu bizim lisanımıza benzeyor. Sen kimsin?... demin buda kendini bildirmiş, parulasını vermiş. sonra bu kadının Zeynet ismindeki kocası gelmiş, misafir almışlar, konuklamışlar .

Peder bir müddet orada kalmış ve orada gördüğü adetlerin buradaki adetlergibi olduğunu görmüş ve kendileriyle tamamen anlaşmış. onların öz lisanları bizim gibi türkcendir. Çünkü tahtacılar Türkceden başka hiç bir dil bilmezler. keza onlarada orada Türkmen derler ?.

Gerçi burası arap ve acem hududu olduğu için bazen sözlerinin aralarına arabca ve acemce kelimeler ve acem şiveleri karışmış isede bir çok esaslı noktalarda öz lisanları tefrik ediliyor .

Esasen bir tahtacı her nerede olursa olsun diğer bir tahtacıyı tanıdığı için bunların anlaşmalarından oradaki türkmenlerin bizden kalma olduklarına hiç şüphemiz kalmamıştır.

Tahtacılar Bağdat cıvarından hareket ettikten sonra uzun müddet Çukur ova denien mahalde Ceyhan cihetinde kalmışlardır. Çünkü bizim en birinci zaviyemiz, “Yamnyatır,, ailesinin cediti âlasi olan “Dur Hasan dede,, dir. Biz dur Hasan dededen ilerisini ondan yukarıya doğru olan silsilemizi bilmeyiz. yalnız dur Hasan dedenin babasının ismi Feyzi isede onun hakkında çok birşey bilmeyoruz.

Adananın Misis taraflarında Kaba ağaçda Has ovada altmış hanelik bizdeu bir göz vardır ki bu köye “Dur Hasan baba karyesi,, denilmektedir. [284] tarihinde büyük Mehmet Ali dede oraya dergâh yaptırdı. Dur Hasan dedenin mezarı oradadır. Orasını el'an gidüp ziyaret ederiz

Bu göyde oturanlar Meraş işi. aba giydikleri için oradaki tahtacılar “alâabali,, namını almışlardır. alaabali, alacadan nakişlı aba elbise giyenler demektir. bunlar rençberdir.

Bunlardan bir göyde Haçin cihetindedir.(6)saat mesafede olan Bu göye türkmen göyü derler. biz bu göye ötedenberi alâ abali derdik.fakat etraf göyler türkmen göyü dedikleri için artık bizde umumiyetle türkmen göyü diyoruz. dur hasan dede göyüne çoğumuz ziyaret için gitmiş olduğumuz için orasını eyice biliriz. Seyyah efendi öteki köyede kitmiştir. bizim ocağa merbut pek uzak köyler vardır. Mersine merbut “kuzucu belen,, karyesinde bu nevidendir.

An'aneye nazaren aşiret adana civarından evvelâ kaz dağına geçmiş sonra kasaba taraflarına gelmişler, oradan biz (Narlı dere)ye ve aşiret muhtelif karyelere yerleşmişlerdir . Ozaman bu kadar ürekli değildik.yedi sekiz göbeğe kadar bilirdik. Dur Hasan dede bizim on göbek kadar evvelki dedemizdir . üç yüz elli sene evvel yaşadığını tahmin ediyoruz .

Dur Hasan dede hayatte iken Adana civarında maruf idi : adanada Ulu cami vardır, buna Arap cami i denir. O tarihte rahmet duası için dur Hasan dedenin himmeti talep edilmiş ve dede yagmur duası yapmıştır.

Dur hasan baba ,Horasana gidip İmam Rizadan şecere almıştır. [1] Bunun ahfadından(Alî Çelebi) kasaba taraflarındadır. Merkadî malumdur. Oğlu "Kürklü Hasan baba," - "Nif,, civarında metfundur . Büyük dedemiz (Hızır dede) Narlı dereye gelmiş ve burada Yatir. o tarihten itibaren " Yanın yatir ,, Ogullari buradadır.

Biz ananeye nazaren bektâşilerden evveliz. Hacı bektâşın kolu İmamı rızanın oğlu İbrahim Mucip (?) dendir . Biz yanın yatirlar İmamı Rızadan olduğumuz gibi silsilemiz Musa Kâzıma çıkar .

Fakat dur Hasan dededen itibaren bu silsilenin Musa Kâzıma çıkar . Fakat dur Hasan dededen itibaren bu silsilenin Musa Kâzime kadar şeceresi malumumuz degildir. Bizim dedelerimize yakın zamana kadar Çelebi namı verılırdi. Büyük dedemiz Hızır dede Çelebi ünvanını haizdi.

Tahtacılar Adana, Meraş, İslahiye aralarında ve Çukur ovada bulundukları zamanda başlıca üç oymaktan ibaret di. Oymaklar (Nacarlı), (Eselî), (Gögçeli) oymaklarıdır. [2] Bu oymaklar. Dur Hasandedenin metfun olduğu mahalde elan mevcuttur .

[1] Tahtacılar ilerde görüleceği üzere Hacı Bektaş ocağını tanımazlar. onların yegâne mercii İmamı Rıza meşhedidir . Meşhettegi şeyhin defterinde tahtacılarında isimleri varmış .Haçi Emirli ailesini teşkil eden diğer tahtacı ocağının da bu meşhetten beratları vardır .

İmam Ali Rıza. 203 tarihinde Memun devrinde zehirlenerek vefat etmiştir.

[2] Hasan mümtaz. B. "Nacarlı,,yı(neccarlı) suretinde tefsir etmek istedi

ESELİ OYMAĞI : bu oymak oralardan kâmilten bu tarafa göç etmiştir.

O tarafta bu oymaktan bir göy varsa da bunlar tahtacı degillerdir. buraya gelenler garbi ve cenubi Anadolunun muhtelif mahallerine dağılmışlardır. İşte bu gün her tarafta “Çaylak,, denilen aşiret bu Eseli aşiretidir. Çaylaklıların biz Eseli, alamahtıyız demeleri bundan neşet eder.

Bunların alametleri yukarıda kısmen bahs edilen kaz ayagı damgasıdırki Tahtacı aşiretlerine ait eski kabirlerde bulunduğu gibi bu gün göcebe halinde bulunan muhtelif mahallerdeki kabirlerde de vardır.

bizde şimdi Enseli namında bir aşiret vardırki: bu ünvan eseli ünvanından azma olsa gerektir.

Enseli veya eseli aşireti üç oymaga ayrılmıştır. Bunlar : Enseli, Tomaklı, Çaylak oymaklarıdır.

Bu üç oymak muhtelif yerlere dağılmış ve yerlerine göre muhtelif namlar almışlardır. Bunlar Adanadan hareket ettikten ve buralarda kışa bir müddet dolaştıktan sonra Rum eline gitmişler, orada bir müddet kaldıktan sonra Sultan Mahmut devrinde ufak bir bahane ile bunları Üsküdar tarikile tekrar Anadoluya sevk etmişler ve bu sebeple oymak Üsküdarlı namını almıştır.

120 yaşlarında dışleri yeniden çıkmış kuvvei basıraya malik ve ağaç işlemediği zaman yedigini hazm edemeyen “Corum,, dayı namındaki adam 311 senesinde Hasan Mümtaz Beye bunlara üsküdarlı denilmesinin sebebini şu suretle nakl etmiş:

Sultan mahmut zamanında her taraflarda tatar postaları vardı. Rumelinde bizim aşiretin bulunduğu mevkide bir posta soyulmuştu. Tatar postasını soyanlar biziz diyerek bizi 100 sene evvel üsküdar cihetine sevk ettiler Bende bunların içindeydim., bu aşirete adana taraflarında “Cingözlü,, dedikleri gibi bu tarafta da “Sivri külahlı,, denilmektedir. Bunların bir kıs-

ve bana manasını sordu. Filhakika “Neccar,, ağaç Yonan manasına dır ki türkce tahtacı kelimesine tekabül eder. eseliyi (İsalu) suretinde Gökçeli kelimesini Gövçeli veya Göyçeli şeklinde telaffuz etmek istedi. Seyyah efendi ise neccarın baltacı demek olduğu fikrindedir.

mı “midilli,, adasına gitmişlerdir. Bunlar şimdi midilli adasından mubadil olarak gelmişler ve koklucada iskân edilmişlerdir.

NACARLI OYMAĞI : Nacarlı oymağı ise adana civarından kâmilten göç etmişler ve oradaki meşhur göyleri ermeniler tarafından yeniden göy haline ifrag edilmiştir .

Fakat Nacarlı ismi elan bakıdır. Bunların bir kısmı “90,,sene evvel bir gemiye binerek kıbrıs adasına sanatlarını işlemek için gitmiş ve orada yerleşmişlerdir. Elan bulundukları mahal “Nuriçina,, kasabasıdır. Orada bunlara şimdigi halde yörük derler . Kıbrıs adasına geçen Nacarlı tahtacıları hakkında yannın yatırlı Hasan Müntaz B. (Defatle ismi geçen bu zat şimdi 58 yaşlarında Ve narlıderededır.) diyor ki :

324 senesinde köklük bugazında (Çam alanında çatal İbrahim)

(Bu zatın oğlu veli halen ber hayat olup aynı göyde muteber bir adamdır ve ber hayattır .)

Namında bir adam Selefkenen bir gemiye bu aşiretten 80 hane halkının binup (Kıbrıs)a işlemek için kittiklerini ve bunlar vapura binerken kendisinde teşyi’ edenler arasında bulunduğunu biz zat bana ifade etmiştir .

Aynı zamanda Hasan mumtaz beyde(1250)tarihinde yazılmış bir vesıkavardirki bu vesikadan kıbrısa giden aşiretin Nacarlı olduğu ve yüz sene evvel aşiretin orada bulunduğu anlaşılmaktadır. vesika yaniyatırlıların dedelerinden Ali çelebi tarafından yazılmış olup şeyh Halit isminde birisini kıbrısa ayinlere riyaset etmek için gönderildiğini natık dır . vesikada nacarlı kelimesi neccarlı şeklinde yazılmış olduğu gibi şevketli padişah Sultan Süleyman efendi -mizden ba emruferman ita olunan,, bir musaadeden bahisde vardır.

Vesikanın yazısı ve kâğıtı Pek eskidir. İmla hatalarından okunması pek müşküldür.

GÖĞCELİ OYMAĞI: bu oymak eseli oymağı ile beraber göç etmişlerdir fakat orada bunlardan bir kısım mevcut durlar . Göğceliler Adanada ceyhan ırmagının ceyhan kazasına yakın ırmagın geldiği taraftan iki saat mesafedeki derede otururlardı.

Bu derenin ismi elan “göğceli deresi,,dir buralardaki göğceli aşiretide bunlardandır.bunların orakları hayvanatı ehliye, deve,

keçi , koyun katır ile kadınlarıda kilim , halı dokumakla geçinmek yolunu tutmuşlardı . sonradan dağlara çekilmek mecburiyeti (?) hasıl olunca Tahtacılık baş göstermiş ve git gide Tahtaci namı bütün aşiretlerimize umumi unvan olmuştur .

Bazı yerlerde bu aşirete (Evcı) derler. Bunlar yörüklerin keklik kafesi şeklinde yaptıkları geceden eve benzeyen ve topak evi denilen evleri yaptıkları için bu namı almışlardır .

Evciler iki türdür. Bir kısmı kasaba denizli, alayşehir taraflarında oturan evci aşireti dirki bunlar Alevi oldukları halde bizden degillerdir.

Bizim aşiretten olan evciler Adanada ve Kayseriye merbut Everek, Yaylacı, Buları taraflarında olanlardır [1] .

Aşiretler çok defa isim değiştirirler. Fakat isim değişmesi ile onların ananeleri değişmez. Yalnız gökceliler değil, “Ese liler,, , “Nacarlılarda bugün muhtelif isimler almışlardır.

Hatta bizim aşiretlerimize mensup olan bazı oymaklar içinde tahtacı olmayan aşiretlerin unvanlarıyla anılanlarda vardır. Mesela İçilde tahtacı aşiretlerinden bir çok kimseler vardırki bunlar oralarda Bulacalı, Işıklı gibi namlar almışlardır, Çünkü orada Bulacalı diye sunni bir aşiret vardır. Bunların aralarında bulunan tahtacılar (Göğçeli) oldukları halde bulacalı namını almışlardır. Keza Alayşehir civarında Üzümlü ovasında, salihli üzerinde Amadlı etrafında ve Alayşehir ile İnegölün arasındaki bayırda bulunan tahtacılar (alçı) namını almışlardır.

Üzümlü ovasındakiler her haft alayşehire giderler. Diğerleri dağda otururlar. Alış veriş için Alayşehire ve Salihliye gelirler. Halbuki diğer bir kısım alcılar vardırki bunlarda “Alevi,, olduk-

[1] Bu malumat Hasan Mümtaz beydendir . Seyyah efendinin ve diğer ocaklıların verdikleri malumata göre (evci), (tahtaci) mukabili dir . Ve bunların ocakları ayrıdır . Araların da bir kaç şeyh vardırki bunlara (gözü kızıl) oğulları denir . Aynı zamanda bunlara (Şah İbrahimli) unvani verilir . Evciler büyük bir aşirettir. Bir kısmı adana vilâyetinde ve Gavur dağında dirki bunların evleri tahtadan mamul- dır . Nereye gitseler evlerini tahtadan yaparlar . Bu aşiret (5500) hane kadardır .Tahtaci olan evciler (meraş) ta ve (Ayıntap) tadir . (Denizli) civarında ki evcilerde bunlardandır.

ları halde tahtacı değildirler. Bunların dedeleri (Zeynel) dededir. Bu alcılar Musa Kâzım evladındandır. Bunlara (Gegel) dahi denir. Denizli civarında kırk hane, Salihlinin öte tarafında elli hane Bunlardandır. Fakat tahtacı olan alcılarda Gegel denilirki Bu cihet çok şayanı dikkattir.

Mütalaalarımızı yazmağa sıra geldiği zaman bu ciheti mevzu bahs edeceğiz. Burada matlup olan şey aşiretlerin kısa zamanda isim değiştirdiklerini anlamaktır. Filhakika bu alçıların tahtacı olanlarından bazılarına (Sivri külahlı)lar denirki sivri külahlılarında bazen cingöz oymağı bazen yukarıda gördüğümüz(Üsküdarlı)unvanlarını almaları, aşiretlerde isim değiştirme keyfiyetinin derecesini anlatmaktadır. Aynı zamanda bunlara Üsküdarlı denilmesi bu oymakların eseli aslından inşiap ettiğini göstermektedir.

Aşiretler isim değiştirdikleri halde kendilerine mahsus bazı ananeleri mahafaza ediyorlar. bu hususda Hasan mümtaz Bey diyor ki: Bizim aşiretlerimizde her aşiretin çocuklarına verilen isimler bir dereceye kadar muayyendir. Bu isimler değişmez. Meselâ Abidin Mahmut, Remzi, Emir Rıza, Mustafa, Halit; bu isimler gökçeli aşiretindedir. Adanade ve İçilde bu isimleri işirderseniz gökçeliyim demektir. Aşiretlerimiz arasında birini diğerinden tefrika yarayacak bu gibi bazı ufak farklar vardır. Bu farklar isimlerde olduğu gibi Lehcede ve teleffuz şivesinde, bazı adet ve ananelerde ve hatta seciyelerde de görülebilir.

Meselâ Eseli aşireti souk kanlıdır. Sevimsiz insanlardır. Bunların bakışları, yürüyüşleri bile kabadır. Konuşurken Ziya Bey şuradan geçti diyecek yerde “Zağladı,, derler. Bunlar elyevm (Fenike) ve (Antalya) civarında otururlar. Keza (Eseli) aşiretinin oymaklarından (Enseli) oymağının gidişi Çaylak oymağının gidisinden farklıdır. Enseliler tutuk olur. Ve bir adama alışdımı sadık olur. Çaylak oymağı ise neş’eli ve konuşkandır. Bunlar serbest, açık insanlardır. Ve insanlara Enseliden daha yakındırlar. Evcî aşireti ise topraktan kulube yaparlar. Ve orada otururlar. Tahtacılar ise son zamane kadar çadırde gezerlerdi. ancak Son zamanlarda kısmı azamı göylere yerleşmiş-

lerdir. Bu farklar tahtacı boylarında ve her boyun ayrıldığı oymaklarda görüldüğü gibi oymakların ayrıldığı ailelerdede vardır:

Meselâ Narlı dere de oturan tahtacılar şimdi bir çok ailelere ayrılmışlardır. Başta ocaklılar (yanın yatur) ailesi sonra Hindi, Abdal, Danabaş Aşıklar, Tomak aileleri vardır. Bunlardan Hindiler Muharremde aşure pişirmezler.

Bu vazife bize düşmez derler. Diğerleri için aşure pişirmek mecburidir.

İşte gerek bu gibi farklarla ve gerek ecdadımızdan kalma rivayetlerle biz bütün tahtacıların en kadim aşiretleri olmak üzere bu üç aşireti biliyoruz. bunların bu tarafa gelmeleri veba ve kolera gibi hastalıklardan ve ya şekavet ve isyan gibi şeylerden neş'et etmiş değildir. çünkü o taraflarda bütün tahtacı aşiretlerine ait mezarlıklar elyevm duruyor. bu mezarlıkların tahtacı aşiretlerine ait olduğunu başlıca kabir taşlarının üzerindeki kaz ayağı dedigimiz (damga) dan anlaya bildigimiz gibi bu cihet kabırların intizamından ve taşlara yazılan yazıların mana ve remzlerindende anlaşılır.

Gerçi ihtiyarlarımız arasında bizim aşiretlerimizin Adanada İbrahim paşa isyanı zamanında dağılmış olduklarına dair mevsuk bir rivayet vardır. Fakat bu İbrahim paşanın kim olduğunu bilmiyoruz. bildigimiz şey bu İbrahim paşanın bizim ile bir alâkası bulunmadığı yani (tahtacı) olmadığıdır. Yavuz devrinde Anadolu Alevilerinin katli am edildiklerini bizde biliyoruz. biz bu katliam da dahil değiliz. çünkü katliam edilenlerin mezarları bulunamaz. bizim mezarlıklarımız her tarafta tamamen mevcuttur [1].

Esasen tahtacı aşiretleri derviş ruhlu insanlardır. harpten, isyandan şekavetten son derece çekinirler. bu sebeble Tahtacılar da bu güne kadar bir katli vakası ve ya bir şekavet ve bir cinayet hatta frengi ve bel şugukluğu gibi çapkınlıktan ve asılıktan neşet eden bir maraz zuhur etmemiştir. keza Tahtacılar son derece muti ve munkattırlar. her şeye eyvallah diyen bendekân kılıklı

[1] İbrahim paşa isyanı ve katliam mes'elesi hakkında mutaleamız ileride gürülecektir.

insanlardır . aynı zamanda korkaktırlar . Çaylak ile Şehepli aşiretlerinden bazılarının iran tab'asına geçmeleri ve bazılarının aptal nufus teskerelerini almaları hep bu korkaklığın eseridir . askerlikten kaçmanın ruhi sebeblerinden biri de budur . gerçi bir Alevinin sunniler arasında yaşaması onlarla beraber aynı kaptan yemek yemesi bilhassa tahtacılar gibi ananelerine karşı pek kıskanç davranan ve pek mutaassip bir inziva hayatı yaşayanlar için ozamanlar kolar hazim olur şey degildi . cehaletten neş'et eden bu hal yine cehaletten neşet eden kaçaklığı tevhit ediyordu .

İşte bu sebeple bizim tarihimizi aşiret ve oymaklarımızı araştırırken dere beylik etmiş ve aşiretlerle muharebelere karışmış istiklâl davasına kıyam etmiş olan dere beylerini hatırlamak hiç bir zaman doğru olamaz . Teke ogulları Tavashı ogulları , Kara osman ogulları , Remezan ogulları gibi dere beylik eden katil, gaddar aşiret beylerini ve bu aşiretlerle bizim aşiretlerimizin münasebettar bulunması ihtimalini asla düşünmemelidir . bizim tarihimizi tenvir edecek olan şeyler bize ecdadımızdan intikal eden ve size nakl ettiğimiz ananelarla yine size gösterdiğimiz vesikalar ve bilhassa bizim mensup olduğumuz ve umum tahtacıların merbut olduğu (Dur hasan dede) ile (İbrahimi sani) dir .

(Dur hasan dede) narlı deredeki ocaklılarla bu ocaklılara merbut olan oymakların bütün manevi varlıklarını temsil ettiği gibi (İbrahimi sani) de tahtacılardan (Şehepli) aşiretinin ve bu aşirete mensup (hacı emirli) namını taşıyan ocaklılara merbut olan oymakların tanıdıkları merkezdir .

5

TAHTACILARIN TARİHİ

ve

HACI EMİRLİ OCAĞI

ŞEHEPLİ OYMAĞI: Bu oymağın merkezi (reşadiye) dedir . reşadiyedeki ocaklı dedelere (hacı emirli) denirki bunlardan

bu gün iki genç bu ocağın varisleridir. bu iki gence (paşazadeler) denir. pederleri bir kaç sene evvel vefat etmiş ve aptulhamid devrinde büyük bir mevki sahibi olmuş ve paşa unvanını almış idi. iki kardeşin küçüğü "Sani, bey teberruken İbrahimi saninin ismini taşımakta ve reşadiye de ocak merkezinde bulunmaktadır. büyükleri Halil bey, kendilerine merbut olan İzmirin bulgurca köyünden evlenmiş ve orada yerleşmiştir. bunların cediti âlâları Meraş civarındaki islahiye kazasına tabi güvercinlik nahiyesinde medfun olan (İbrahimi sani) dir. ğavur dağıda bunlardandır. ğavur dağıda osmaniyeeye yakın (İbrahim baba) gene hacı emirlilerin büyük babalarındandır. İbrahimi saninin imamı musa Kazımdan gelmiş olduğu veya imamı musa evladından bulunduğu hakkında bunların kendi aralarında bir anane mevcuttur. Hatta bunu teyit için Halil bey matbu bir silsile name ibraz etmiştir ki bu silsile namenin (Ali ülvi baba) tarafından tanzim edildiği imzasından anlaşılıyor. (Ali ülvi baba) bu silsile nameyi Bektaşiler için tab ettirdiği halde tahtacılar bundan istifade etmek istemişlerdir. bu silsile namede hacı bektâşi velinin babası olmak üzere bir (İbrahimi sani) görülmektedir ki Halil Bey kendi cetlerinin bu İbrahimi sani olduğunu zan etmektedir. Bundan başka Halil beyde eski bir vesika vardır ki tarihsiz olan bu vesikanın yalnız muhürü matbudur. bu mühürde aynen (Hatemi enbiya şah Ali Appas 115) diye yazılıdır. vesikanın kâğıdı ve yazısı bunun pek eski bir şey olduğunu göstermektedir. Bundan bir zamanlar tahtacıların bu kısmının Harput taraflarında sefi karyesinde oturduklarını anlarız. vesikanın şu fıkrası calipi dikkattir : "şah Ali Appas dergâhına gelup şah Ali Appas Hazretlerinin torunları olduğu ispatı vucut olup kazan Kaynadup halife çıkarup emiri olan Seyyidi Sadatı seniyye ziyaret toprağı kefareti olduğundan sepep kütüğünü açdırup sultan İbrahim baba evladi (Hacı emir) bu ikrar fetalarını ikrarı bozanın canı cehennemde..."

Bu satırlarda Hacı emirlilerin (İbrahim baba) evladları olduklarını gördüğümüz gibi şah Ali Abbas torunları olduğunuda

görüyoruz. fakat bu şah Ali Abbasın kim olduğu hakkında kendilerinde hiç bir an'ane yoktur. Bu vesikanın altında imamı Cafer bu oldu, Şeyh Safi buevde, şah abbas oğlu şah İsmail gibi kayıtlar mevcut olduğu gibi (İbrahim baba sultan) evladı mahdum Halil efendi, şeyh İsmail gibi kayıtlar vardır.

Vesikanın yazıları o derece okunmaz ve yanlış imlalıdır ki Abbaz kelimesini haydar okumak da mümkündür.

Eger (ابد) şeklinde yazılan kelimenin aslı aydar ise mes'elenin tenevvuru kolaylaşır. Filhakika ileride görüleceği üzere bunların nefesleri ekseriyetle şah hatainin, surekleri şeyh safinin, yolları erdebilin olduğuna nazaran burada müphemiyet bir dereceye kadar karanlıklardan kurtulmuş olur.

Fakat yine Halil bey de mevcut diğer bir vesika bunların sultan İbrahim babaya olan nisbetlerini şüpheye düşürüyor.

Bu vesikanın balasına vakıfname sureti denilmiş isede mün-derecatı bunun böyle bir vakıfnamenin mevcudiyetine dair bir mazbata veya şahadetname olduğunu gösteriyor . Vesikanın tarihi (900) isede bunun doğru olup olmadığı şayanî tetkiktir. Çünkü gerek yazının şekli ve gerek tarzı ifade bu vesikanın daha müahhar olduğunu zan ettirmektedir.

Vesikada deniliyorki: O vakıt güvercinlik kadısı bulunan Sadi bin cediri mekkiye müracaat ederek hakimi mumaillehy beyyine taleb etmesi üzerine ahali mahalliyeden Mehmet aga bin Abdurrezzakı irae ve isbat etdikden sonra ayrıca tahtitasarrufunda bulunan su değirmeni ve mezreateyni mezkûreteyn ile me-an salifüzzikir İbrahim dervişin bina etmiş olduğu tekkeye vakf idup şu şart ileki nasb eylediği mütevellı oğlu Ali baba marifetile husule gelen zehair ve nukudu Tekkede bulunan fukaraya sarf etmek ve o suretle gerek Ali baba ve gerek oğlu bir hayli zaman bila niza tasarruf ettiler ..)

Bu vesika sadi bin cediril mekkinin Güvercinlik kadısı olduğu tarihte Guvercinlik beldesiahalisinden birinin evvelce İbrahim derviş tarafından yapıdırılmış olan zaviyeye iki mezrea ile bir su degirmeni vakf ettiğini ve bu vakfın oğlu Ali ba-

bayı mütevellî tayin ettiğini gösterir . Eğer mütevellîler İbrahim dervişin ahfadı olsa idi bunu vesika gösterecekti .

Halil beyde mevcut diğer vesikalar bunların tarihlerini anlamak hususunda bir dereceye kadar yardım epebilir. Filhâkika 1060 tarihinde yazılan bir berat suretinde gövercinlik kazasında vakı İbrahim baba zaviyesinin tevliyeti ve meşihatına yevmi beş akça ile mutasarrıf olan rafii tevkii refi işşanı humayun Musa nam kimsenin mucibi azli yogiken üzerinden bi veçh ve bılasebeb hilafi inha aher kimseye tefviz edilmiş, bu kerre onun uhdesinden ref olunup geri mezbure kemakan layik ve mukarrer kılınmak babında . . .) denilmektedir.

1241 senesinde Han Mahmudibni Abdulhamit turası bulunan bir beratta Maraş kazasına tabi güvercinlik nahiyesinde vaki şeyh İbrahim zaviyesinin vazife i muayyenesi gösterilmektedir . 330 tarihinde islahiye naibi Ali riza imzasile, İslahiye kazasına tabi cercili karyesinde defini hak olan İbrahim baba zaviyesinin tevcihine dair ilâm suretinde de karye ve kaza isimlerinin değiştiği görülmektedir . Bunlar içinde son zamanlarda yazılmış bir istida sureti bize bazi mechul noktaları tenvir edecek mahiyettedir . 17 Temmuz 328 tarihinde yazılan bu istida şudur:

İslahiys kazası kaymakamlığı canibi alisine :

İzzetlü efendim hazretleri .

Çakirlerinin ceddî merhum ve magfurunleh esseyyid şeyh ismail bin ismail aşireti halkı ile “ Halep ,” vilayeti celilesine tabi Meraş livası dahilinde meskun iken bundan “45,, “50,, sene mukaddem ol havalide vuku bulan isyan ve ihtilal üzerine aşiretimiz halkının bir kısmı mühimmi anadolu vilayati muhitine hicrete mecbur olmuş ve bu cümleden olarak ceddî merhum da (Aydın) sancağına tabi ine abat nahiyesine gelerek kızılca punar namile yad olunan tahtacılar karyesinde tavattun etmiş ve bakiyyei ömrünü karyei mezkûrede imrarederek tek-milli enfaseylemiştir . Adana vilayeti dahilinde vaki islahiye kazasına tabi cercili karyesinde defini haki aternak olon (şeyh İbrahim baba zaviyesinin kadimen mukarreri olop hadisati kevnıye ve tebeddülâtı arziyeden dolayı namu şanı gaip olan

güvercinlik nahiyesinde kâin ve zaviyei mezkûreye merbut arzî mevkufe ve evkafı sairenin tevliyetine ve zaviyei mezkûrenin yevmi beş akça vazifei muayyenesile türbedarlığına .

18 sefer 1241 Tarihli beratı şerifi alışan mucibince

Ceddim merhom esseyyid şeyh ismail bin ismail mutasarrıf olduğu halde bir mazerti meşruadan veevkafı mezkûre ile zaviyenin biladı baidede bulunmasından

Ve sonrada ceddim ve pederim merhumun bir birini müteakip irtihali dari beka eyleme sinden dolayı bir müddeti medide tevliyetin hakkı aranılammış ve vazifeside icra olunammıştı.

Geçen sene cagirleri güzel hisar , Aydın mahkemesinde zaviyei mezkûrenin türbedarlık cihetine.

baberatı alışan mutasarrıf olan ceddim esseyyit şeyh İsmail bin şeyhi diğer İsmailin sulbu gebir Evladı ve ceddim merhumun hafidi olduğumu ispat ederek bir kât'a ilamı şer'î istihsal etmiş ve ilamî mezkûr fetvahaneî celileden badettas - tik elyevm zaviyenin kain bulundugu Adana vilayetine tabi salifüzzikir İslahiye kazasına giderek kazai mezkûr niyabeti şeriyesinden 23 rebiulahir 1330 tarihli bir tevcihi cihat ilamı ahz ederek beratı alışanîni istisal etmek üzere Atebei seniyyeye müracaat olunacagından salifuzzikir isbatı veraset ve tevcihi cihat ilamları mucibince bir kât'a beratı şerifi alışanın sadaka ve ihsan buyurulması zımında riyaseti alilerinde bulunan meclisi idarei kazadan bir kât'a mazbatanın inayet ve ihsan buyurulmasını kemali minnetle istirham ederim. ,

(Mabadı var)

Y . Ziya